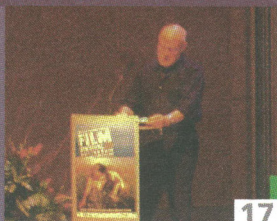

DAILY TIGER no.3

INCLUDING
ENGLISH
SECTION

Rotterdam's
parliament
reconvenes

Daring to dissent

17

Homefront USA
(cont.)

Looking for
Columbine

18

Familiar tales from
the Sahara

Pining for the fjords

Watching the Tigers

19

KITANO GESTALKT!

foto: Ruud Jonkers

L'Homme Bleu overvalt Kitano Takeshi in de hal van de Rotterdamse Schouwburg met een brandende vraag: of de Japanse regisseur van ZATOICHI hem misschien de gouden tip kon verschaffen over zijn Japanse droomvrouw die hij twee jaar geleden ontmoette in Tokio en sindsdien niet meer uit zijn hoofd kan zetten. De Blauwe Man spreekt niet. 'Vier jaar geleden ben ik mijn spraakvermogen verloren', schrijft hij op een lichtbruine kantoorenvlop. De Blauwe Man blijkt Andre Kuenzy te heten en een Zwitserse architect te zijn. Hij wil het Japanse meisje uitnodigen voor een etentje in het Tokyo Montana Restaurant in Neuchâtel, dat zich op de bovenste verdieping van een door Kuenzy omgebouwde suikersilo bevindt. 'Kitano kan mij daarbij helpen. Japan is een groot land, weet je!' Dan schuift Kuenzy een dvd over tafel. L'Homme Bleu prijkt op de omslag. De dvd bevat opnames van de belevenissen van L'Homme Bleu in Tokio en Mexico. Ook een foto van het onbekende Japanse meisje staat erop. 'Nee,' schrijft de Blauwe Man, 'de dvd is nog niet officieel uitgebracht.'

JURJEN ROERDINKHOLDER

LICHTEND PAD

International filmcritici banen een pad door de dagelijkse filmjungle. Vandaag: Luciano Barisone, hoofdredacteur Panoramiche en directeur van het Infinity Festival.

Zoals altijd is het moeilijk te beslissen wat onze dagelijkse route in het IFFR-programma zal zijn. Te veel films, te veel verhalen van de wereld. Ik voel mij een kind in een speelgoedwinkel. Ik denk dat het het beste is om ten volle te profiteren van de internationale blik van het festival en van zijn geest van ontdekking.

Dus begin ik 's ochtend om 10:00 in Pathé 5 met **GRANNY** van Lydia Bobrova. Ik ben een paar jaar geleden begonnen met het volgen van het werk van deze Russische regisseur. Ze heeft tot nu toe twee films gemaakt, **VAARWEL, GANZEN** (1991) en **IN THAT LAND** (1997), beide heel poëtische, diepzinnige portretten van de Russische ziel. Om 13:20, na een korte lunch, ga ik van het oude Europa naar Midden-Amerika, naar Cinerama 5 voor **LA CANCION DEL PULQUE**, een Mexicaanse documentaire die alcohol en songs op een erg originele manier mengt.

Om 15:00 u. is het moeilijk kiezen tussen **UZAK** van Nuri Bilge Ceylan (Pathé 1) en **LOS GUANTES MAGICOS** van Martin Rejtman (Schouwburg Grote Zaal). De eerste, onderscheiden in Cannes, vertelt over de eenzaamheid van mensen in een grote stad als Istanbul, de tegenstellingen in het moderne Turkije tonend in een rigoureuze stijl, vol stilte en ellips. De tweede, overspoeld door een onbeheersbare woordenvloed, toont het huidige Argentinië met humor en droefheid.

Om 17:45 een volledige onderdompeling in de wereld van een Amerikaanse filmmaker aan het werk. **ABEL FERRARA: NOT GUILTY** van Rafi Pitts (Lantaren 2) laat ons zien waarom de films van deze regisseur 100 % waar zijn. Hoor hem praten, volg hem in de straten van New York. Je zult zien: er is niets onecht. Hij is de personages in zijn films.

Om 20:00 - geen eten; het is zaterdagavond, te veel mensen buiten - herinnert **THE SILENCE BETWEEN TWO THOUGHTS** van Babak Payami (Pathé 6) ons aan de tragiek van Islamitisch fanatisme, door het verhaal te vertellen van een beul. Er is geen bombastische retoriek in dit verslag, alleen een meelevende kijk op de mensen. Payami is een groot regisseur. Waarom? Kijk maar eens naar het lange reizen aan het begin van de film...

Om 23:15, om de dag goed af te sluiten: **LITTLE MEN** van Nariman Turebayev (Pathé 4), een milde komedie over mensen die zich staande proberen te houden, in een grote stad in Kazachstan, tussen werkloosheid en een wanhopige zoektocht naar liefde. Goedenacht.

Zie pag. 7 voor de Kritische Keuze van Luciano Barisone.

Filmmakers keren zich tegen Iraanse censuur

De Iraanse regisseurs Mohammad Shirvani (**NAVEL**) en Jafar Panahi (**THE CIRCLE**, **CRIMSON GOLD**) horen tot de ondertekenaars van een open brief die vandaag verschijnt in het Iraanse filmblad Bani Film. In de brief keren de filmmakers zich tegen de strenge censuur in Iran.

Veel van de Iraanse films die worden gemaakt, zijn alleen in het buitenland te zien. Filmfestivals als in Rotterdam zijn voor Iraanse regisseurs dan ook bij uitstek plaatsen om elkaars films te zien en bespreken. 'Op het filmfestival in Iran is tachtig procent van de onafhankelijk gemaakte films niet opgenomen in het programma. Ik heb nog gevraagd of ik dan tenminste een persvoorstelling kon krijgen, maar zelfs dat werd me geweigerd', vertelt Mohammad Shirvani, die op het International Film Festival Rotterdam

zijn speelfilmdebuut **NAVEL** begeleidt.

De weigering kwam niet helemaal uit de lucht vallen. 'Mijn aanvraag voor overheidssubsidie voor het maken van de film was ook al niet gehonoreerd. Maar ik had gedacht dat ze me wel konden belonen, omdat ik ze geen geld had gekost', grapt de regisseur. Hij vraagt zich wel af wat de regering op zijn films tegen kan hebben. 'NAVEL is geen kritische politieke film en geen sociaalmaatschappelijke film. Het is een kunstzinnige en experimentele film over het menszijn en over angst. Maar de

autoriteiten lieten me weten dat zelfs als een deel van de film gecensureerd zou worden, ze de film nog niet zouden vertonen. Ze vonden de film als geheel niet geschikt. Omdat de film experimenteel is, begrijpen ze 'm niet. Dat vinden ze gevaarlijk.'

Net voor vertrek naar Rotterdam stelde Shirvani samen met andere Iraanse regisseurs een verklaring op. Behalve Jafar Panahi, op het festival met **TALAYE SORGH**, tekenden onder andere ook Ali Reza Amini (**NAMEHAY BAD**, 2002) en Mani Hagigi (**ABADAN**, 2003) de brief. 'Daarin stellen we vast dat er nu 65 jaar censuur bestaat in Iran, maar dat het nog nooit zo streng is geweest als dit jaar', aldus Shirvani. De brief wordt gepubliceerd in Bani

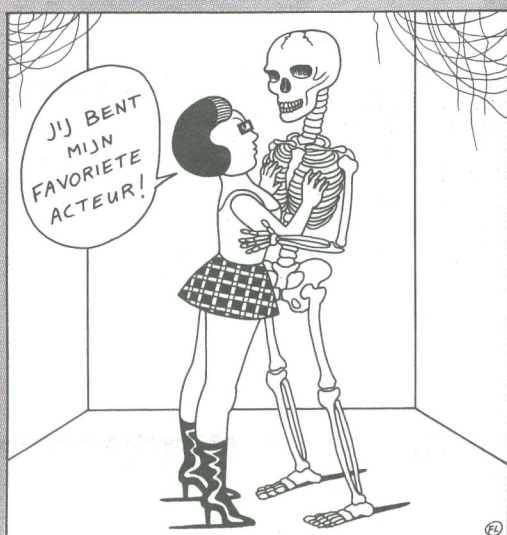
Film, een filmblad dat sinds oktober vorig jaar dagelijks verschijnt. Shirvani houdt er rekening mee dat na publicatie de omstandigheden er voor hem niet beter op worden. 'Vooral omdat ik een beginnend regisseur ben. Maar ik hoop natuurlijk dat ik daar ongelijk in krijg.'

Hoewel de Iraanse censuur geen invloed lijkt te hebben op de populariteit van de Iraanse film in het buitenland, heeft ze soms verstrekende internationale gevolgen. Jafar Panahi's **TALAYE SORGH** (**CRIMSON GOLD**), kandidaat voor de Iraanse Oscar-inzending, kon uiteindelijk niet meedingen, omdat de film in eigen land nooit in de bioscoop te zien is geweest.

NICOLE SANTÉ

CARTOON • FARIDA LAAN

OLGA REGISSEERT EEN HORRORFILM

Rocco ravishes Rotterdam

foto: Felix Kalkman

Hij maakte naam met titels als **THE ASS COLLECTOR**, **ROCCO RAVISHES PRAGUE** en **ROCCO'S TRUE ANAL STORIES 1 t/m 10**. Europa's bekendste pornoster Rocco Siffredi, is één dag in Rotterdam om zijn nieuwste film te promoten, die gisteren op het filmfestival in première ging. In Catherine Breillat's **ANATOMIE DE L'ENFER** beleefde Siffredi opnieuw een keur aan seksuele avonturen, zij het van een andere orde dan gebruikelijk. Zo geeft de Italiaan zich over aan het bestijgen van een ongeschoren vrouw en aan het drinken van een vers kopje menstratiebloed. Morgen in de Daily Tiger een exclusief interview met Siffredi. (MF)